

Imádkozz a gyermekedért!

1. Imádkozz azért, hogy semmi ne akadályozza meg a gyermekedet abban, hogy Krisztust mielőbb személyes Megváltójának fogadja el.

„Engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermek, mert ilyeneké a mennyek országa.” (Mt 19,14)

2. Imádkozz a gyermekedért, hogy megismerje Istent, és olthatatlan vágy gyúljon a szívében Isten akarata és parancsai iránt.

„Értesd meg velem utasításaid célját, hogy elmélkedjem csodáidon! Az igaz utat választottam, döntéseidet magam előtt tartom. Tégy értelmes, hogy megfogadjam törvényedet, és megtartsam teljes szívvel. Vezess parancsolataid útján, mert abban gyönyörködöm.” (Zsolt 119,27.30.34.35)

3. Imádkozz a gyermekedért, hogy szívébe tudja fogadni a bibliai történetek tanításait, és hogy ezek majd döntései alapjául szolgáljanak egész élete során.

„Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az

évek, melyekről ezt mondod: nem szeretem őket!” (Préd 12,1)

„Istenem, te tanítottál ifjúkorom óta, mindmáig hirdetem csodáidat.” (Zsolt 71,17)

4. Imádkozz a gyermekedért, hogy kifinomult ítélőképesség fejlődjön ki benne a jó és a rossz közötti különbségtételre, hogy szeresse, és ragaszkodjon a jóhoz, és gyűlölje a rosszat.

„Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” (Zsolt 119,23-24)

5. Imádkozz a gyermeked teljes fejlődéséért: hogy növekedjen bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben.

„Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben.” (Lk 2,52)

6. Imádkozz gyermeked hálával és reménységgel teli szívéért.

„Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatal-

mas dolgot tett ezekkel az Úr! Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk.” (Zsolt 126,2-3)

„Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Róm 8,31b)

7. Imádkozz, hogy Isten őrizze meg a gyermekedet a Sátántól életnek minden területén.

„Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15)

„Az Úr a te őriződ, az Úr a te oltalmad jobb kezéd felől. Az Úr megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőrzi az Úr jártodbankelettedben most és mindenkor.” (Zsolt 121,5.7-8)

8. Imádkozz a gyermekedért, hogy Isten rombolja le benne önnön ellenségeit, amelyek ezek: gyengeség, hazugság, önzés stb.

„Uram, ments meg engem a hazug ajaktól és a csalárd nyelvtől!” (Zsolt 120,2)

„Tőled ered a gazdagság és a dicsőség, te uralkodsz mindenben. A te kezédben van az erő és a hatalom, a te kezéd tehet bárkit naggyá és erősé.” (1Krón 29,12b)

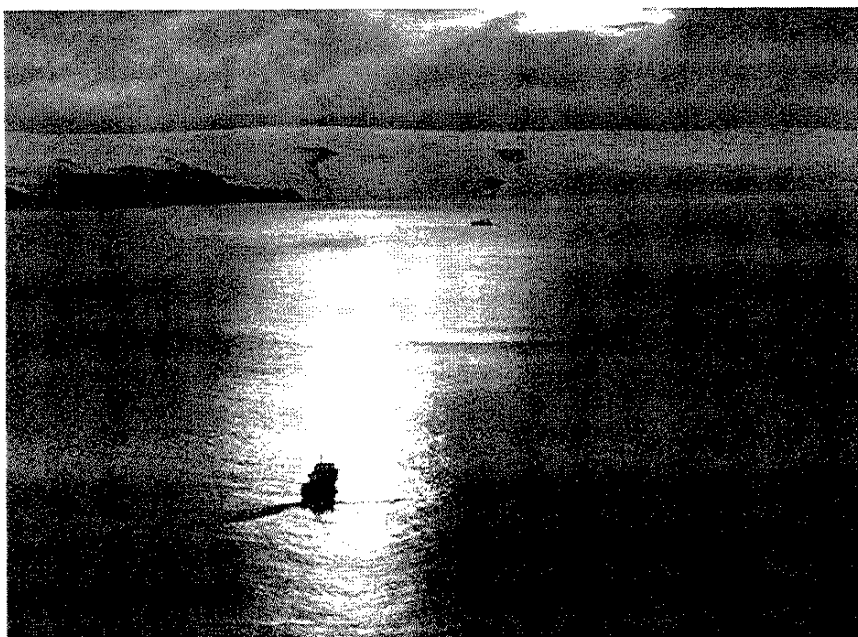
„Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen. Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erősé teszi.” (Ézs 40,28b-29)

9. Imádkozz, hogy az Úr tartsa meg, áldja meg, és tegye sikeressé abban a munkában, amelyet kirendelt számára.

„Ó, Uram, segíts meg! Ó, Uram, adj szerencsét!” (Zsolt 118,25)

„Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.” (Zsolt 1,3)

10. Imádkozz a gyermekedért, hogy erős vágy éljen benne a szere-

tetben és egységben élő keresztyén közösséghez, családhoz, hitvalló egyházhoz való tartozás iránt.

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.” (Zsolt 133)

11. Imádkozz a gyermekedért, hogy képes legyen az autoritás (tekintély) alá vetni magát.

„Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, mint Istentől, ami hatalom pedig van, az az Istentől rendeltetett.” (Róm 13,1)

„Gyermekek! Engedelmeskedjétek születeknek az Úrban, mert ez a helyes. Tiszteld apádat és anyádat: ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik, mégpedig ez: hogy jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön. Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint fegyellemmel és intéssel.” (Ef 6,1-4)

12. Imádkozz a gyermekedért, hogy egész élete Krisztus hatalmának és szeretetének bizonyosága legyen.

„...feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet Igéjére figyeltek. Ezzel dicsek szem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam hiába.” (Fil 2,15-16)

Engedélyezett fordítás a
The Banner of Sovereign Grace
Truth 2002. novemberi számából,
fordította: André Viktória

A szülők feladatai

„Ti is, atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint.” (Ef 6,4)

I. A SZÜLŐI SZEREP BETÖLTÉSE

A tilalom az Igében a zavarás ellen szól, az ugyanis a görög „ingerelni” szó jelentése. A „Ti is, atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket” (Ef 6,4) felszólítás konkrétabb ennél. Visszaélünk ugyanis szülői autoritásunkkal minden alkalommal, amikor gyermekeink jogosan bosszúsak. Túl szigorúnak lenni, vagy elmulasztani megfelelően eleget tenni igényeiknek jó példák erre. Ne terheljük őket fölösleges parancsokkal és szabályokkal! Ne kényszerítsük őket, hogy rabszolgaként dolgozzanak! Ne szidjuk őket, sőt, inkább kellő tisztelettel beszéljünk velük! Hány szülő bántalmazza gyermekeit pusztán azért, hogy kielégítse dühe kitöltésének vágyát! Hányszor lépte túl a büntetés a véték határait! Még a verést is humánus módon, gyengédséggel és higgadtan adjuk! Törekedjünk az egyensúlyra a szigorúságban (igazság) és az irgalmaságban (szeretet)! Irányítsuk, neveljük gyermekeinket oly módon, hogy szeretni, és tisztelni tudjanak érte! Ne legyünk túl elnézőek, mert elvesztjük a tekintélyünket irányukban, s ne legyünk túl szigorúak sem, mert túlságosan félni fognak tőlünk. Az istenfélő szülői mivolt általános alapelve az, hogy a gyermekeink iránti szeretetnek kell áthatnia mindazt, amit teszünk.

1. Általános feladatok

Ha e két feladat tekintetében hűségesek és kitartóak vagyunk, az az összes többiben is sikert hoz majd. Ezek nélkül nem tudjuk jól ellátni szülői szerepünket a különleges feladatok tekintetében sem.

A. *Imádság.* Szüntelenül imádkoznunk kell gyermekeinkért életünk folyamán (1Sám 12,23). Legyünk szónokaik a kegyelem trónjánál! Kérjük Istent, hogy gyermekeinket tegye az Ő gyermekeivé! Esedezünk az Úrhoz mindenfajta fizikai és lelki áldásért! Figyeljük meg, hogyan böjtölt, és imádkozott Dávid a gyermeke életéért! Isten rengeteg szeretet szülte imádságot megváltott már gyermekek megtérésével.

B. *Megfelelő viselkedés Isten és gyermekeink iránti szeretetből.* Imádságainkat jó példával, istenfélő életvitellel kell támogatnunk, amellyel előttük járunk. „Aki az ő tökéletességében jár, igaz ember; boldogok az ő fiai útána!” (Péld 20,7) [Az angol fordítás szerint: áldottak az ő fiai utána.]

2. Különleges feladatok

A. *A gyermek születéséig.* Már gyermekünk embrió korában is buzgó közös imádsággal és gyengéd törődéssel meg kell tennünk mindent annak érdekében, hogy megőrizzük az életét. Az Úr anyala azt parancsolta Manoah feleségének, hogy ne igyon se bort, se más részegítő italt saját és gyermeke érdekében (Bír 13,4). Az apának éppoly körültekintően meg kell tennie minden szükséges dolgot, mint az anyának, hogy a

gyermek egészségben jöhessen a világra. A várandós asszonynak minden olyan fizikai tevékenységtől tartózkodnia kell, ami bármilyen veszélynek teheti ki a születendő gyermeket.

B. Megszületésük után tegyünk meg mindent, ami elősegíti fizikai és lelki fejlődésüket! Használjuk a természet és a kegyelem legjobb eszközeit! Az optimális természetesen az – ha az anya fizikai állapota engedi –, hogy maga szoptassa a gyermeket. Isten minden eszközt megteremtett, hogy az anyák maguk táplálhassák gyermekeiket, eltekintve attól a kivételtől, amikor az anya fizikailag képtelen erre, vagy olyan betegség akadályozza, amely a tejjel átjuthat a gyermek szervezetébe. A Szentírás szerint az istenfélő asszonyok maguk szoptatják gyermekeiket, még ha ez önmegtagadással jár is együtt. A gyermekét tápláló anya öröme megédesíti a fájdalmat és az áldozatot, amit felvállal.

Az édesapáknak kell gondoskodniuk a következőkről. Biztosítsunk mindent az anyának, ami ahhoz szükséges, hogy gondját viselje a gyermeknek. Természetesen az istenfélő szülőknak Isten oltalmába kell ajánlaniuk gyermekeiket; ebben

nem késlekedhetünk. A fizikai szükségleteikhez biztosítanunk kell a megfelelő ételmezt, ruhát, fizikai felüdülést és betegség esetén a gyógykezelést. Amennyire lehet, tartsuk őket távol a fizikai veszélyektől.

C. Tanítsuk őket! Az Efézus 6,4 úgy foglalja össze a szülői feladatot, mint a gyermek nevelése az Úrban való tanítása (irányítás és fegyelmezés) és intése szerint.

1) Nevelni. (a) Nevelni példa alapján. Ez a legkorábbi módszer, ami alapján a gyermekek megtanulhatják, hogy hogyan viselkedjenek. Kegyességgel telt életünk példája igen erőteljesen befolyásolhatja gyermekeink életét. A hangsúly és a gesztus legkisebb árnyalatait is érzékelnifogják. Ámulattal kell eltöltenie annak a gondolatnak, hogy még legkisebb gyermekeink is figyelnek bennünket. A kiskakas is éppúgy kukorékol, mint az öreg. A mi példánkból fognak megtanulni átkozódni, vagy áldani. Akárcsak Titusznak, nekünk is példaképpül kell adnunk magunkat a jócselekedetekben (Tit 2,7). Soha ne tegyünk olyan ígéretet, amelyet nem szándékozunk betartani, mert ezzel azt tanítjuk nekik, hogy hazudjanak, és hűtlenek legyenek adott szavukhoz. Mindenfé-

le szokást példa alapján tanulunk meg. Az ember az a teremtmény, aki a leginkább hajlamos utánozni azt, amit csodál. Járjunk elől körültekintően ezen okból!

(b) Nevelni Isten Igéjének erkölcsi és tisztességi szabályai alapján. Tanítsuk meg őket, hogy hogyan kell viselkedniük a kapcsolataikban, az idősekkel, a fiatalabbakkal és a velük egyidősökkel, a tanárokkal és az evangélium szolgálatában állókkal, minden helyen, otthon és idegen helyen, az iskolában és a gyülekezetben. Tanítsuk meg őket, hogy hogyan viselkedjenek különböző körülmények között: szomorúságban és boldogságban, nyilvánosság előtt és magányban, amikor dicsérik, vagy amikor kritizálják őket, stb. Az alázat a legnagyobb erény, amelyet beléjük nevelhetünk. Tanítsuk meg őket arra, hogy a legutolsó helyet foglalják el maguknak, és nagy tisztelettel legyenek az idősek felé. Tanítsuk őket arra, hogy óvakodjanak a felfuvalkodástól és a hengegéstől; hogy egyenek mértékletességgel, hogy ne legyenek vendéglátóik terhére; hogy osszák meg mindenüket azokkal, akiknek kevesebb jut. Kezdjük el megtanítani ezeket a dolgokat már egészen korán, amint képesek megérteni, ami pedig igen hamar bekövetkezik. Vegyünk elő jó keresztyén könyveket, amelyek ezekről írnak. A hozzáállás nagyon fontos. Ösztönözzük vágukat, hogy írjanak, és olvassanak! Ne tanítsunk nekik babonás eszméket, mert ezek istentelenségre vezetnek, és szükségtelen félelmet táplálnak.

(c) Nevelni mérsékelt fegyelmezőssel. Használjuk mind a helyreigazítást, mind a jutalmazást, hogy engedelmességüket és jó magaviseletüket előmozdítsuk! Ne hagyjuk a gyermeket magára, hanem használjuk a pálcát, hogy jellemét ekképpen is formáljuk. Ugyanakkor alkal-

mazzuk mindig imádsággal együtt, mert anélkül nem lesz haszna. A pálcá mellé mindig adjunk helyes útmutatást is! Legyünk keresztényként körültekintőek, hogy gyermekeink megérthessék a következőket.

– Irántuk való szeretetből tesszük mindezt és Isten iránti engedelmeségből.

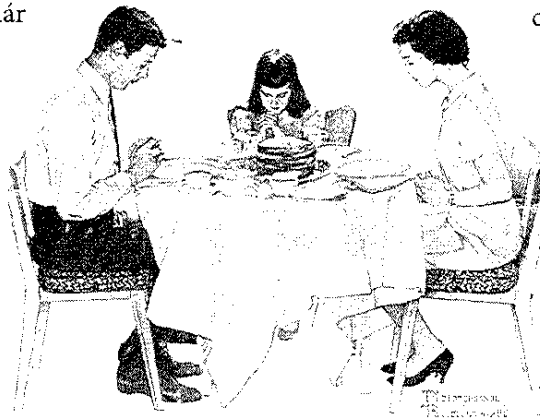
– „Bolondságuk” miatt tesszük mindezt, nem pedig dühből.

– Azt, amit rosszul csináltak, azt, hogy az miért rossz, és azt, hogy a fegyelmezés mellőzése csak még rosszabb dolgokat okozna. A szülői szeretet hamar elkezd a gyermek megzabolázását, a gyermek korának szem előtt tartásával és a rosszra való hajlamának figyelembevételével. Amikor már elég idősek, hogy vétkezzenek, elég idősek ahhoz is, hogy meg legyenek fenytve. Kezdjük el akkor, amikor a gyermek még igen fiatal, amíg még van remény. A vesszőt addig hajlítják, amíg zsenge; a bűnt csirájában kell elfojtanunk. Ahogyan Isten könyörtelen volt parancsolatainak áthágóival szemben (pl. 4Móz 15,25; 3Móz 10,2), úgy nekünk is késlekedés nélkül és határozottan kell fellépünk a korai lázadással szemben.

– Hogy sírással nem menekülnek meg a fegyelmezéstől. Legyen eltökélt a szándékunk, hogy alapos fenytést kapjanak, amikor arra szükség van! De sose lépjük túl a helyes mértéket, mert ez elcsüggeszti a gyermeket. Ahogyan a gyógyszerésznek gondosan ki kell mérniük a gyógyszereket, úgy a szülőknek is a fenytést, ellenkező esetben az nem lesz hatásos. Vegyük figyelembe a gyermek korát, nemét, alkatát, az elkövetett dolog természetét és körül-

ményeit, és hogy hogyan bűnhódhatnak ezért. Ugyanakkor legyünk mindig készek megbocsátani, és felülemelkedni az apró dolgokon!

2) Fegyelmezni. A görög „*nouthesia*” azt jelenti, útmutatással ellátni valakit annak érdekében, hogy helyreigazítsuk a viselkedését és a meggyőződését; felhívni valaki figyelmét valami történés vagy cselekvés veszélyes következményeire. Ez magába foglalja az igazság beleplántálását a gyermek elméjébe, hogy képes legyen megkülönböztetni a jót a rossztól. Ez a legfőbb dolog a keresztényen nevelésben. A gyermeknevelés elsődleges célja az, hogy Isten félel-

mét plántáljunk lelkükbe, hogy ismerjék, és szeressék Istent, bízzanak Benne, és engedelmeskedjenek Neki.

(a) Útmutatás. Adjuk át minden ismeretünket hitünk alapelveiről. Tanítsunk gyermekeinknek és unokáinknak teológiát (hitet) és kazuisztikát (feladatok) az ősi parancs szerint (5Móz 4,9). Ez mindennapos és állandó szülői feladatunk. Ádám megtanította fiainak, hogy Istennek áldozzanak. Noé is tanította a gyermekeit. Ábrahám parancsot kapott, hogy hitre nevelje gyermekeit (1Móz 18,19). A rabbik szerint valásra és hadászatra egyaránt tanított a utódait. Hasonló jó példával szol-

gáltak Dávid, Bethsabé, Lois és Eunika (Péld 4,3-4; Zsolt 34,11; 1Kir 18,12; Péld 31,1-9; 2Tim 1,5.). Katekizálni (hitvallásra tanítani) a gyermekeket szülői kötelesség a természetükben rejlő bolondság miatt, és hogy megfelelő tanítást kapjanak. Luther az ortodox katekizmust „kis Bibliák”-nak hívta. Így a szülők nagymértékben segíthetik a lelkész munkáját gyermekeikben.

(b) Vizsgálat. Naponta meg kell vizsgálnunk, hogy gyermekeink a tanult dolgokat alkalmazzák-e, megcselekszik-e, csakúgy, mint ahogy a földműves figyel a földjét vetés után, hogy a madarak ne szedjék össze a magokat, és a növényt ne fojtsa meg a gaz. Naponta kell őket családi áhítatra hívnunk, és minden héten a gyülekezetbe. Még a gyermek Jézus is részt vett az Úr napi alkalmakon, pedig Ő büntelen volt. A naponta elévzett vizsgálódás nagyon nehéz feladat, de kiváló módszer. Bármikor végezhető: amikor imádkoznak, olvasnak, hallgatnak, esznek, isznak, játszanak, vendégségben vannak, tanulnak, és dolgoznak.

Tanítsuk gyermekeinket, hogy énekeljenek zsoltárokat, és magukban imádkozzanak, hogy hűséggel és odaszánással vegyenek részt a családi áhítatokon, hogy figyelemmel hallgassák a szolgálatokat, és hogy számot tudjanak vetni magukkal a hallottak alapján. Tanítsuk meg nekik, hogy elhivatottsággal tartsanak meg minden Úr napját, és hogy más napokon is csak olyan pihenést engedélyezzenek maguknak, ami testi és lelki egészségüket szolgálja. Ne engedjük, hogy istentelen játszópajtásaik legyenek. Szabjuk meg az étel minőségét és mennyiségét, melyet elfogyaszthatnak. Győzdjük meg róla, hogy eleget ta-

nulnak, de nem túl sokat. Ne hunyjunk szemet a büszkeség, az akaratosság, a hazugság és a lustaság felett. Jutalmazunk inkább tisztelettel és dicsérettel, mint játékkal. Bár hosszan elidőztem ennél a résznél, azért tettem, mert olyan gyakran megfigyelhető a szülők részéről az éberség hiánya ezen a téren.

D. Készítsük fel őket a felnőtt életre!

1) Hivatás. Vizsgáljuk meg, mely hivatás hozhatja ki a legtöbb jót a gyermekből és képességeiből. A szülők képesek leginkább megítélni, mely foglalkozás illene legjobban gyermekükhöz. Két gyermek ugyanabból a családból egymástól merőben eltérő irányokba haladhat, mint például Káin és Ábel vagy Ézsau és Jákob.

2) Jó házasság. Ha elég idősek, és megfelelőek a körülményeik, hogy házasságot kössenek, valószínűleg úgy is kell tenniük. Tegyük meg mindent, hogy ne kerüljenek felemás igába hitetlenekkel. Legfőbb célunknak kell lennie, hogy biztosítsuk leszármazottaink elkövetkezendő generációjának lelki jóllétét, amint Ábrahám (1Móz 24,2-9) és más istenfélő szülők is tették a Szentírásban. A tehetős családból származó fiatal embereknek mindenekelőtt istenfélő feleséget kell keresniük, nem pedig tehetős

azzal a céllal, hogy vagyonukat egyeítsék. Oly gyakran történik meg, hogy gazdag családok kiházasítják gyermekeiket „a disznók közé” az arany vályúért! Nagyobbra tartják a földi gazdagságot a mennyeinél! A jövőbeli generációk pedig nagy és keserű árat fizetnek ezért a pogányokkal való elvegyülésért! Így tehát a potenciális férjjelölt abbéli képessége, hogy anyagilag gondoskodjon leányunkról, nem a legfontosabb dolog. Semmitől sem kell jobban félnünk, mint egy istentelen házastárstól! Nemcsak egy lelki beállítottságú személyt kell keresnünk, hanem olyat, aki jól kijön másokkal. Ne kényszerítsük gyermekünket arra, hogy olyannal kössön házasságot, akit nem szeret. Egy bölcs apa egyszer ezt mondta a fiainak: „Amíg fiatalok vagytok, válasszatok hivatást, amikor férfiakká váltok, válasszatok feleséget, de vigyetek magatokkal engem is, mert megeshet, hogy egy öregember messzebbre lát, mint ti”.

E. Gondoskodjunk róluk anyagiilag, mielőtt és miután elhagyták otthonunkat! Adjunk nekik zsebpénzt, amíg felnőnek, és gyűjtsünk felnőttkorukra (2Kor 12,14). Azok, akik nem gondoskodnak házuk népéről, rosszabbak, mint a hitetlenek (1Tim 5,8). Ilyen módon a családok

egyre gazdagabbá válhatnak a generációk alatt, hogy gondoskodhassanak saját szükségleteikről, és adakozóak lehessenek mások felé.

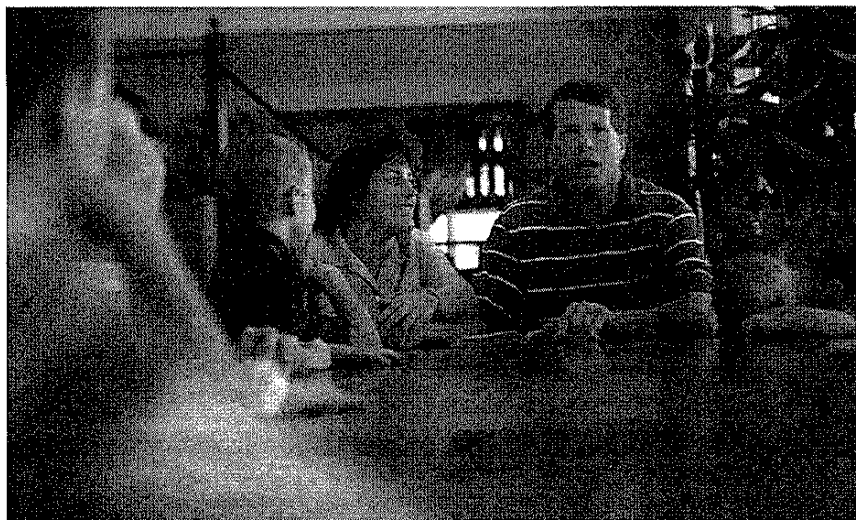
1) Ne várjunk halálunkig! Adjuk át lassan tulajdonunkat, amíg élünk úgy, ahogyan azt a tékozló fiú bölcs apja tette.

2) Bizonyosodjunk meg afelől, hogy azt adjuk át nekik, amire becsülettel tettünk szert. A bűnös módon megszerzett kincsek nem tartanak soká, mert Isten átka van rajtuk. De ha becsülettel szereztük őket, kitartanak, mint az acél.

F. Életünk végén legyünk készek úgy rendelkezni (2Kir 20,1), hogy a bölcsesség leckéit hagyjuk gyermekeinknek, amikor halálos ágyunkon fekszünk, mert ez nagyon mély benyomást fog gyakorolni rájuk. Habár nem rendelkezünk a természetfölötti prófétálás ajándékával, ahogyan egykor a pátriárkák, mégis hagyhatunk rájuk komoly figyelemztetést, és imádkozhatunk Isten áldásáért. Dr. Robert Harris egy hosszas rendeletet csatolt végrendeletéhez felesége és fiai részére, ami magába foglalta, hogy hogyan viseljenek gondot testükről, lelkükről és anyagi javaikról – mindezt 22 évvel a halála előtt. Ne legyünk olyanok, mint az istentelenek, akik nem törődnek azzal, hogy mi történik majd gyermekeikkel, ha már nem lesznek. A nagy vagyon erények és értelem nélkül olyan, mint a méreg ellenszer nélkül.

II. INDÍTTATÁSUNK, HOGY ELEGET TEGYÜNK EZEKNEK A FELADATAINKNAK

Mennyei Atyánk megtiltja, hogy bármi módon eltántorítsuk gyermekeinket, ami a végső következménye annak, ha elhanyagoljuk ezen kötelességeinket. Amint gyermekeink engedelmességének hajtóereje lehet az

a vágy, hogy ezáltal Isten gyönyörködik bennük, éppúgy ennek a tiltásnak elég motivációt kell adnia számunkra, hogy elkerüljük azt, hogy gyermekeinket igazságtalanul nyaggassuk. Szülői autoritásunk elhanyagolása, vagy éppen az azzal való visszaélés eltántoríthatja őket. Ha Isten olyan kegyelmesen megajándékozott gyermekekkel, akkor a legkevesebb, amit meg kell tennünk az Ő dicsőségére, hogy úgy neveljük őket, ahogy Ő azt elrendelte. Nem születtek Bibliával a kezükben és annak igazságával az elméjükben. Éppúgy nem léphetnek ki a felnőtt életbe Isten akaratának ismerete nélkül, ahogy mi sem megyünk ki a nyílt tengerre iránytű nélkül. A mi feladatunk az, hogy tanítsuk őket, hogy adjuk nekik ezt az ismeretet! Máskülönben lealacsonyítjuk az ajándékot, amelyet Istentől kaptunk, magunkra vonjuk az Ő jogos haragját; elpusztítjuk saját koronánkat és dicsőségünket, felégetjük olajfa-csemetéinket, megfosztjuk a tegezeinkben levő nyilakat a tollaktól. A nemtörődöm, felelőtlen és a gyermekein uralkodó szülők megrabolják Istent, mert minden gyermek Őhozza tartozik, és egyszer számot kell majd adnunk Mesterünknek.

Richard Adams

Richard Adams (1626-1698) egyike volt annak a több száz puritánnak, akiket kizártak az anglikán egyházból. Ezek után egy apró gyülekezet lelkésze lett Southwark-ban, ahol haláláig szolgált. Gyakorlatias ige hirdető volt, szelíd és csendes ember. Ez a cikk Adams munkájának D. Scott Meadows által frissített változata.

Engedélyezett fordítás a The Banner of Sovereign Grace Truth 2000. május-júniusi számából, fordította André Viktória

A lelki hanyatlás jelei

A lelki hanyatlás veszélye fenyeget minket, ha

1. nem érezzük magunkat jól komoly, istenfélő keresztyének társaságában, sőt, inkább világi gondolkodású emberekkel szeretünk időt tölteni;

2. gyakran hiányzunk az imaközösségekről, csak istentiszteletekre járunk, és ezen mulasztásaink igazolására készséggel találunk mentségeket;

3. nem merünk bizonyos keresztyeni kötelezettségeinkről komolyan számot vetni attól tartva, hogy lelkiismeretünk megítélne minket eddigi mulasztásainkért, és hozzáállásunk megváltoztatására kényszerülnénk;

4. jobban foglalkoztat minket a lelkiismeretünk megnyugtatása, mint Isten dicsősége, a lelki növekedésünk vagy jócselekedetek végrehajtása;

5. fokozottan kritikus a hozzáállásunk a prédikációhoz, elégedetlenek vagyunk a prédikáció stílusával (túl egyszerű, túl unalmas, túl intellektuális, stb.), vagy a prédikáció témájával van bajunk (pl. túlzottan teológiai, vagy túl evangelizáló jellegű), esetleg az a panaszunk, hogy túl kutakodónak, túl közvetlennek és személyesnek érezzük;

6. jobban aggaszt minket az, hogy régimódinak, prűdnek vagy finomkodónak tartanak, mint az, hogy kötelességeink elmulasztásával és hűtlenségünkkel Krisztus ellen vétkezünk;

7. nem félünk a kísértésektől, és úgy érezzük, hogy könnyedén szembe tudunk szállni velük;

8. világias emberek megbecsülésére áhítunk, és fontosabb szá-

munkra, hogy ők mit gondolnak, vagy mondanak rólunk, mint az, hogy sikerül-e életünkkel Megváltónk dicsőségét közvetítenünk feléjük;

9. a gyülekezeten belüli botrányok sokkal inkább nyilvános helytelenítésünk tárgyát képezik, mint titkos gyászunkét és imádságainkét;

10. jobban félünk attól, hogy nevetség tárgyává válhatunk egy bűnös megfeddése miatt, mint attól, hogy hallgatásunkkal Istent bántjuk meg;

11. fontosabb számunkra a kényelem, mint a szentségre való törekvés;

12. rosszul fogadjuk a teljesen jogos feddést hibáink miatt, ha nem vagyunk hajlandók beismerni őket, és igazolni próbáljuk magunkat;

13. türelmetlenek és meg nem bocsátók vagyunk mások vétkeivel, tévedéseivel és hibáival kapcsolatban;

14. bibliaolvasásunk formális, sietős vagy egyszerűen csak intellektuális jellegű, és nem követi az olvasottak alkalmazása, vagy ha szinte bármely más könyvet nagyobb érdeklődéssel forgatunk, mint Isten Igéjét.

Engedélyezett fordítás a Free Church Witness-ből, fordította: Szegeci Anikó

